

THURZÓ LAJOS

Téli földeken

Aszik a rög,
a távoli dombok mögül a remek,
puha csönd-falak felfehérlenek.
Amott a fűrge szél
kis fehér
batyút gurít könnyen;
szalad vele a zsenge síkon át,
hogyan behintse hűs pehellyel
a gólya nyári lábnyomát...

Fagyos hangszer a cserje gyenge ága,
fenn a póznák lenge szála
és lenn is a kicsiny erdő.
Hallom a zengő,
fehér zenét...

Nincs a sok tarka madár,
mely vígan fűtyülne
a bimbós ágon ülve
s a menyét, a fűrge ürge,
mely máskor itt lopva átosont.
Csak varjak billegnek most a fájon:
fehér alapon sok fekete pont.

Kocsi helyett is szán suhan,
lapítja, zúzza, mi útba van,
s száll a hó pora fehéren
a talpas, zajtalan szekéren.
A szánon suba ül;
a subában ember;
az emberben gondolat
vibrál és bontogat
a fáj havából
piros színeket magának...
És lassít a szán
az út haván.

Az ember kíváncsi
s kíváncsi kedvibe
fülét a hóra ejti le:
kis burok falát
az élet hogy fejti-e ...

Ó, szabad téli táj,
földek tengere fehérben!
Ti, sok kirepedt, csüngő vánkoss olt az égen;
gubbasztó fanyák szortyogó csibukkal;
pusztai, nagy kutyák a langyos szénalyukban;
alvó kis boglyai útszéli bokornak;
ősi mesgyék, melyek lassan összefolynak ...!

Állok az úton.
Egy tanya int nekem:
meleg falak a havas földeken.
A hó alatt vénhedt nádfödél,
— meglapul szépen a táj ölén —
Már csurgásra vágyik a fág eresz —
Egyesült parasztlak háza ez ...
Kint hideg van és egyre hull,
a hó már nagy rakás;
bent meleg s dül
az évi számadás —

Vitáznak békésen, nem mogorván,
látom a kémény kék fodorján ...
Aztán kijönnek nevetve,
rúgnak egyet a régi béreken
s a párás ajtó utánuk énekel ...
A régiek szánra ülnek
és szállnak vidáman,
az újak még maradnak
s topognak az új világban.
Az udvar végében állnak,
lesik ámulva innen:
a főbbiek kedve, hogy csillingel.
Szemük a csenden lobogva néz szét
és hallgatják a maguk
meg a téli földek lassú szívverését ...